

Harboe-Hoff, der er Medlem af Københavns Kvindevalgretsforening, sin bedste Tak for den smukke, dygtige og værdige Maade, hvorpaa hun har røgtet sit Hverv som Borgerrepræsentant i de forløbne Aar, hvilket har ført til, at Kvinderne nu er repræsenterede paa en af Ærespladserne i Byens Raad.

Red.

Svar til Frk. Hulda Pedersen.

Nej, jeg tror aldeles ikke, at det er Kvindernes Forsigtighed eller Varsomhed, der har bragt os saa vidt, som vi nu er. Jeg tror netop, at Kvindernes Krav i Forbindelse med nogle Mænds Retfærdighedsfølelse har Æren herfor. Men jeg er ikke blandt de Kvinder, der paa nuværende Tidspunkt mener at kunne omforme den hidtidige Valgmaade ved nogle — paa Papiret smukke Teorier, som man først ser Ulemperne af, naar de praktiseres. Selv om jeg ogsaa kunde ønske, at Partihensyn spillede en mindre Rolle, maa jeg desværre bekende, at mit Fremsyn ikke strækker sig saa vidt, at jeg tør tro, at Frk. Pedersens og Frk. Hansens Valgmaade er saa meget bedre. Tværtimod synes jeg, at vi ved den saar Fare for, at den mindre bemid-

lede Befolkning vil blive afskaaret fra at benytte deres Valgret, idet der — saa vidt jeg har forstaaet — skal betales et Beløb for at erhverve sig Stemmekort, der — om end dette Beløb er ringe — dog er stort nok til, at mange af den Grund ikke vil kunne overkomme det. Med andre Ord, det vil gaa her som i Norge, hvor Kvindernes Stemmeret blev købt med ulige Stemmeret, idet de fattige Familier i mange Tilfælde vil blive udelukket.

Jeg ønsker derimod, at Kvinderne saa hurtig som mulig faar den politiske Valgret, som den nu er, selv om Frk. Pedersen kun mener, det er Stemmeret. Thi Frk. Pedersen maa jo vide, at af de mange Tusinder af Kvinder, som findes i vort Land, er det kun et ganske forsvindende Antal, der ønsker — endsige kræver Valgret. Ja, der er endogsaa en stor Del, som ikke benytter de allerede indvundne Rettigheder. Der skal lang Tid til — ja en hel Aarrække — før Kvinderne er sig bevidst den Betydning, Valgretten har. Mon ikke det navnlig er dette vi kan lære af vort Naboland Norge? — I hvert Fald er dette Grunden, hvorfor jeg ønsker Kvinders Valgret gennemført jo før jo heller, og hvorfor jeg mente Tidspunktet uheldigt valgt til

Indsendelse af Resolutioner af den Art. Jeg kan ikke se rettere, end at Kvinderne i Partierne kan faa Indflydelse paa, hvilke Kandidater, der opstilles, og jeg tror aldrig vi kommer uden om Partipolitik, selv om vi kommer til at øve fri Valgret; thi de Mænd og Kvinder, som vælges, vil vel ikke kunne undgaa at danne Partier paa Ting, og hvad saa?

Hermed er Diskussionen om denne Sag afsluttet for mit Vedkommende, idet jeg dog siger Frk. Pedersen Tak for hendes Indlæg, selv om jeg ikke er enig med hende.

Sandby, i April 1913.

Hansine Pedersen.

Valgretsforbundets Mærker bør findes paa alle Breve.

Ny Sejr i Amerika.

ALASKA har givet Kvinderne politisk Valgret. Territoriet Alaska hører til de forenede Stater, og Kongressen i Washington gav det i Fjor Ret til at have sin egen lovgivende Forsamling. Denne traadte for første Gang sammen i April, og dens første Lovhandling gik ud paa at frigøre Kvinderne. Der var ikke et eneste af Medlemmerne i de to Kamre, der stemte imod Forslaget, og da Territorierne i Modsætning til de fleste af de nordamerikanske Stater ikke har Folkeafstemning, gik Forslaget fra Parlamentet til Guvernøren, uden hvis Underskrift det ikke kunde blive Lov. Guvernører i Territorierne har absolut Veto og kan forkaste Kamrenes Afgørelser: Alaskas Guvernør bestemte derfor ved et eneste Pennestrøg Tusinder af Kvinders Skæbne —.

Territoriet har 65000 Indbyggere, af hvilke 60 pCt. er hvide — hovedsagelig Amerikanere, Englændere og Russere. Der er 2000 hvide Børn i de offentlige Skoler. I Alaska vil der altså ske det samme, som for 40 Aar siden fandt Sted i Wyoming, nemlig at Mænd og Kvinder faar Valgret samtidig, og hele den politiske og sociale Udvikling vil foregaa under et fælles Styre og Arbejde.

Efter den Tid tilbragte hun Tiden sammenkrøben paa en Hynde ved Siden af sin Moder, som lærte hende at sy og brodere. Hendes eneste Fornøjelse var at spasere i Haven. Skønt hun ingen Legekammerat havde, og skønt hun kun kunde humpe om paa de stakkels ømme Fødder, saa fyldtes dog hendes Sind med noget, der lignede Fred og Glæde derude under den klare Himmel.

Da hun var fyldt 12 Aar, sendte Bedstefaderen en Dag Bud efter hende. Hun fandt ham siddende med korslagte Ben paa Gulvet lige overfor en fremmed Mand, der havde den mærkeligste Pisk, hun nogensinde havde set. Som han sad der paa et Hynde, flød den som en stor Snog henad Gulvet. Begge Mænd røg paa lange Piber og

lod, som om de slet ikke saa hende. Hun stod ubevægelig med nedslagne Øjne foran dem. Endelig gjorde Chin Wah et Tegn til hende, og hun nærmede sig Gæsten. Der var noget hos denne fremmede med de vilde, sorte Øjne, der indgød hende Rædsel, og hun havde en Følelse af, at hans Nærværelse ikke varslede noget godt for hende. Det løb hende koldt ned ad Ryggen, da han berørte hende, undersøgte hendes Fødder, Skuldre og Ben. »Smuk Pige, rigtig som hun skal være,« mumlede Chin Wah. Og sød var hun, med sine tykke røde Kinder, bløde mørke Øjne og den fine Mund, der indesluttede to Perlerader. »Hm!« sagde den fremmede, »hun er altfor fed, altfor lille.«

(Fortsættes).

(Efter »Jus Suffragii«).